

Brevíssima relació de la destrucció d'un matrimoni

de JORDI GALCERAN

(Això només era una idea. Una idea que mai no escriuré.)

Quan s'il·lumina l'escena apareix el decorat habitual del monòleg Brevíssima relació de la destrucció d'un matrimoni.

x entra al decorat arrossegant una corda amb un nus escorredor en un dels extrems. Fixa la corda en algun element del decorat i fa passar el llaç per sobre d'algun altre element, perquè quedi a l'alçada suficient per poder penjar un home. Agafa una cadira i la posa sota el llaç. Es mira la corda, després es mira el públic.

x: Bona nit. El meu nom és x. *(Aquí, l'actor diu el seu nom real.)* Sóc l'actor que interpreto *Brevíssima relació de la destrucció d'un matrimoni*, el monòleg de Jordi Galceran que han vingut a veure. Aquesta nit, però, no el faré. He decidit suïcidar-me. Amb la corda. Pujaré a la cadira, me la posaré al voltant del coll, donaré un cop amb el peu i em quedaré penjant. Durant uns segons, suposo que espeternejaré, em posaré vermell fins que l'absència d'oxigen als pulmons provoqui un col·lapse general i llavors moriré. Sé

que no és el que esperaven veure. Si no es volen quedar, ho entendre perfectament. Estic segur que el teatre tornarà els diners a qui se'n vulgui anar. Ara bé, els prometo que, si es queden, veuran un espectacle irrepètible, perquè al final em moro i, és clar, no... Vull dir que no ho podré tornar a fer mai més. No sé si em quedarà lluit, perquè no ho he pogut assajar, però que serà irrepètible, els ho garanteixo. Fins i tot, per no fer-los anar malament, intentaré que tot plegat duri el mateix que durava normalment el monòleg.

Es treu el rellotge i el posa a sobre d'algun lloc on el tingui sempre a la vista.

Penjar-me, no. Penjar-me durarà menys. No m'estaré una hora aquí dalt amb la llengua fora... Primer explico unes quantes coses i després, al final, em penjo. Vostès s'esperen un moment que em mori i després ja poden anar-se'n. No cal que m'aplaudeixin. Bé, si volen, sí.

Una pausa.

He preparat algunes coses. Miraré de no fer-me pesat. Si s'avorreixen, m'ho diuen i jo em penjo abans d'hora. Cap problema. Total, no faré res massa especial i suposo que tampoc no diré res que no sàpiguen. Hi ha algun metge a la sala?

Si la resposta és sí.

Fantàstic. M'anirà molt bé. Si no li fa res, al final, quan m'hagi penjat, pot pujar per certificar que estic mort?

Si la resposta és no.

És una pena. M'hauria agradat que hi hagués un metge perquè, al final, pogués pujar a l'escenari per certificar que estic realment mort.

Continua.

Perquè vull que quedi clar que no estic fent comèdia, que em penso suïcidar realment. És un bonic joc teatral. La gràcia de tot plegat consisteix en què vostès no podran abandonar la seva condició d'espectadors. Han pagat una entrada, estan asseguts a la platea d'un teatre i a l'escenari hi ha un actor parlant. Tot plegat compleix les condicions habituals d'una representació, i el que estic dient, tot el que passa i el que passarà aquí dalt, per vostès, formarà part d'aquesta representació. Per molt que digui i repeteixi que em suïcidaré de veritat, vostès no em creuran. Sé que no podré aconseguir-ho. D'aquí a poc més d'una hora, em penjaré d'aquesta corda, tots vostès observaran com agonitzo i moro, i encara llavors, contemplant el meu cos inert, continuaran pensant que és una representació, que em despenjaré i els faré una reverència esperant els aplaudiments. No. No ho faré, perquè estaré mort. No són al cinema, no estan veient una pantalla. Sóc aquí i estic disposat a morir.

L'actor somriu.

Vostès poden pensar: però si aquest monòleg el fa cada dia, sabem quin és el joc, sabem de què va la cosa... No

els ho negaré. Però el que no saben, del que no poden estar segurs és que avui, precisament avui, no ho simularé. Avui i només avui, davant de vostès, em penjaré de debò. No insistiré més sobre aquesta qüestió, perquè sé que és inútil. Abans d'aquest moment culminant, però, els entretingré una mica. O ho intentaré. Han pagat una entrada i això mereix un respecte.

A partir d'aquí, i durant una hora, l'actor parla de la seva vida i de com les coses han arribat fins aquí. Aprofita també per fer tot allò que sempre havia desitjat fer damunt d'un escenari: interpretar aquell paper que mai no li han donat, insultar a qui sempre ha volgut insultar, acomiadar-se de qui estima...

Finalment, una hora després, fica el cap dins el nus escorredor, d'un cop de peu fa tombar la cadira i resta penjat... Només durant un instant, perquè la part del decorat on havia lligat la corda es trenca i l'actor cau a terra amb estrèpit.

Sense obrir boca surt d'escena i torna a entrar al cap d'uns segons amb una pistola. S'apunta al cap... Però s'ho repensa i torna entre caixes amb la pistola a la mà.

Se sent un tret.

Fi.

Encara que hi hagi aplaudiments, l'actor no surt a saludar.